

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 24

[населено място], 13.02.2019 г.

Апелативният специализиран наказателен съд, четвърти състав, в закрито съдебно заседание на тринадесети февруари през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕМИЛИЯ ПЕТКОВА
ЧЛЕНОВЕ: ВЕНЕЛИН ИВАНОВ
ДАНИЕЛА КОСТОВА

като разгледа докладваното от съдията Костова ВНЧД № 66/19 г. по описа на АСНС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на глава 22, чл.341 ал.2 НПК.

Образувано е по частна жалба на адв. И. С., защитник на подс.В. Д. Д. срещу протоколно определение на СНС 16 - ти състав от 01.02.2019г. по НОХД № 882/2015г., с което по отношение на подс.В. Д. Д. е оставено без уважение искането за изменение на мярка му за неотклонение от „задържане под стажа“ в по-лека. Според защитата подс.Д. не се е явил в съдебно заседание на 12.02.2018г. по уважителни причини – същият е бил задържан на летище в Р. за изтърпяване на задочно произнесена срещу него присъда. Бил е в обективна невъзможност поради задържането си да уведоми съда за невъзможността си да се яви в съдебно заседание. От предоставените от защитата документи адв.С. извежда заключение, че те дават пълна яснота относно обсъжданата от съда като неустановена по безспорен начин информация във връзка с постановената от италиански съд и изтърпяна преди предаването му на РБългария присъда.

Настоящият състав на АСНС, след като се запозна с доводите изложени в частната жалба, мотивите на атакуваното определение и материалите по делото, намери за установено следното:

Частната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество НЕОСНОВАТЕЛНА. Съображения:

Подсъдимият В. Д. Д. е бил предаден на съд на 13.03.2015г. с обвинителен акт на Специализираната прокуратура по обвинение в тежко умишлено престъпление по чл. 321, ал. 3, т.2 вр. ал.2 НК. Било е образувано НОХД 331/2015г. Към момента на внасяне на обвинителния акт подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 2500ля. (внесени).

Съдебното производство е било прекратено с разпореждане на съдията-докладчик от 09.04.2015г.

Делото е било внесено отново с обвинителен акт от СП на 24.07.2015г., по който е било образувано НОХД 882/2015г.

Подсъдимият Д. се е явявал редовно в насрочваните съдебни заседания, с изключение на това от дата 12.02.2018г. Съдът в посоченото заседание е докладвал писмо от Посолството на РБългария в И. и МП, според което подсъдимият е бил задържан на летище Ч. в Р.. На основание неявяване в съдебно заседание и напускане територията на РБългария (въпреки, че липсва забрана по чл.68 от НПК), съдът е изменил мярката за неотклонение на Д. от „гаранция в пари“ в размер на 2500лв. в „задържане под стража“. Отнел е в поза на държавата внесена по ДП парична гаранция. Изготвил е ЕЗА за предаване на подс.Д. на българския съд за провеждане на наказателното производство срещу него и е спрял съдебното производство по делото до предаването му.

На 20.12.2018г. подс.Д. е бил предаден в РБългария и настанен в СЦЗ.

Постъпилата по делото кореспонденция (по служебен път и чрез защитника на подсъдимото лице) дава индикации, че Д. е бил задържан в И. по постановена присъда. Има данни, от които може да се направи само предположение, че е изтърпял наказанието си по присъдата на 09.12.2018г.

В частната жалба са изтъкнати съображения, че присъдата, постановена от италиански съд е изтърпяна, че неявяването в съдебно заседание на 12.02.2018г. е било по независещи от подсъдимия причини (задържане в И.) и че спрямо него не се водят други наказателни производства, по които той да е с взета мярка за неотклонение. Прави се искане за отмяна на определението на СНС и евентуално вземане на мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 2500лв.(внесени) – има се предвид първоначалната мярка за неотклонение по ОА на СП, с което подс.Д. е би предаден на съд (искане, което не кореспондира с разпоредбата на чл.66 ал.2 от НПК).

Въззивният състав счита атакуваното определение за правилно и законосъобразно.

Подс.Д. е бил с мярка за неотклонение във фазата на досъдебното производство, т.е. същият е наясно с мерките за неотклонение и техните цели, както и с произтичащите за него задължения. Независимо, че първоначално редовно се е явявал на насрочените по делото съдебни заседания, подс.Д. не се е явил на заседание на дата 12.02.2018г. Това е било повод за изменение на мярката му за неотклонение в най-тежката такава, издаване на ЕЗА и препятстване на разглеждане на делото за период около година (същото е било спряно с нарочен съдебен акт). Тук следва да се отбележи и фактическата и правна сложност на делото – с 18 подсъдими лица и ДП от 30 тома. Не следва да се подценява и обстоятелството, че подс.Д. е бил задържан на летище Ч. в Р. при пристигането му там от П.. От тук следва, че риск от укриване е реален, а не хипотетичен. Една от целите на мярките за неотклонение е превентиване на укриването от страна на обвиняемото/подсъдимото лице, респективно създаването на възможност за разглеждане на делото в разумни срокове. Нарушаването на първоначално определената мярка за неотклонение, съгласно изложената горе фактология, реално е довела до създаване на неотстранима пречка за даване ход на делото и неговото решаване за дълъг времеви период. Очевидно първоначално определената мярка за неотклонение „гаранция в пари“ не е довела до удовлетворяване на целите, посочени в разпоредбата на чл.57 от НПК.

Наред с това въззивната инстанция се солидаризира с изводите на СНС относно факта, че липсата на постъпили по запитване на съда документи от ВКП, МП и контактната точка в И., област Р., е пречка по несъмнен начин да се установи изтърпяна

ли е наложената от италиански съд присъда. Което е още един аргумент за оставяне на подадената частна жалба без уважение. От преведените на български език и допълнително предоставени на вниманието на въззивния съд писмени доказателства, представени от защитата в оригинал на италиански) е видно с категоричност единствено, че наказанието по окончателната присъда на подс.Д., постановена от италиански съд е в размер на една година. Не се съдържат данни за изтърпяването му.

Поради горното въззивния съд намира частната жалба за неоснователна, а атакуваното определение за правилно и законосъобразно.

Мотивиран от горното и на основание чл.341 ал.2 НПК, АСНС IV състав

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 01.02.2019г. по НОХД 882/15г. на СНС 16-ти състав, с което молбата на подсъдимия подс.В. Д. Д. за изменение на мярка за неотклонение от „задържане под стража“ в по-лека е оставена без уважение.

Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.